

1

Een paar weken eerder...

Toen Nova haar ogen opende, lag Ruby's pootje op haar gezicht. Nova kwam zo voorzichtig mogelijk overeind om de kleine kat, diep in slaap op haar hoofdkussen, niet te storen.

Nova rilde en deed voorzichtig het klapperende raam dicht dat ze die nacht open had gelaten, voor een andere bezoeker op fluwelen poten.

Aan het voeteneinde van haar bed lag een zwarte kater met spitse oren opgekruld. Zijn ongelooflijk luide gespin vulde de hele kamer. Edison deed langzaam zijn ogen open en even waren zijn prachtige groenblauwe ogen zichtbaar. Hij deed ze alweer dicht en mompelde: 'Ik weet dat het de eerste schooldag na de vakantie is, maar moet je dan met-een-iedereen wakker maken?'

Nova fluisterde: 'Ruby slaapt nog. Kun je haar en Rick straks naar het klaslokaal brengen? Ruby heeft de halve nacht achter een stukje papier aan gejaagd en moet dus uitslapen.'

‘Ik ben geen babysitter!’ antwoordde Edison grimmig.

Maar Nova wist dat hij graag op de kleine katjes paste. Die twee waren gek op hem. Ruby en Rick konden urenlang op Edisons rug spelen en de kater joeg ze voor de lol van de ene hoek van de kamer naar de andere. Daarbij deed hij altijd alsof hij veel langzamer en zwakker was dan de twee kittens.

Een paar minuten later klopte Nova op de kamerdeur tegenover de hare, waarachter Henry waarschijnlijk nog lag te slapen. Toen hij eindelijk de deur opendeed en ze zijn vermoeide gezicht zag, moest Nova lachen. Ze was kennelijk niet de enige die vannacht slecht had geslapen.

‘Wat?’ vroeg hij schor. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes, zoals hij vaak deed wanneer hij zijn bril niet ophad.

‘Ik wist wel dat je Horatio’s geklop niet had gehoord,’ zei Nova. ‘Schiet op! Je wilt vandaag toch niet te laat komen!’

Henry haalde zijn hand door zijn warrige blonde haar. ‘O jee, je hebt gelijk. Rick heeft me de halve nacht wakker gehouden! Eerst gooide hij het waterglas op mijn nachtkastje om. Mijn kussen is nog steeds nat. Toen ging hij tikkertje spelen met mijn voeten. Mijn grote teen zit vol krassen.’

‘Met Ruby was het al niet veel beter,’ zei Nova.

Nova moest Henry tegenwoordig elke morgen wakker

maken. Sinds de kittens bij hen woonden, hielden die hen uit hun slaap. Ze hadden eindeloos veel energie. Maar Nova en Henry vonden het niet erg. Ze waren tenslotte felidix – kattenbeschermers – katten waren voor hen het allerbelangrijkst. Horatio, het hoofd van de school voor felidix, waar Nova en Henry op zaten, zag het ook zo. In de school, die in een toren was gebouwd op het terrein van de Tower of London, draaide alles om katten.

Even later liepen Nova en Henry de houten trap af, die onder hun voeten de vreemdste geluiden maakte. Het had waarschijnlijk te maken met de koelere lucht na de lange, hete zomer.

Langs de trap hingen meer schilderijen aan de muren dan voor de zomervakantie. Nu waren ook de koninklijke katten te zien. Nova wist dat Horatio de schilderijen pas weer had kunnen ophangen nadat Henry en zijzelf hadden ontdekt dat ze felidix waren en met katten konden praten. Anders zouden ze erg verbaasd zijn geweest over de portretten van katten met kroontjes op, die hun toeschouwers waardig aankeken.

Beneden zat hun leraar al aan het ontbijt. Hoewel het vertrek de keuken werd genoemd, namen het fornuis, de koelkast en het aanrecht maar een klein deel van de ruimte in beslag. De rest stond vol met banken, stoelen, boekenkasten en een woud aan krabpalen. Daar speelden en

lagen een hoop gasten. Zo noemde Horatio de katten die samen met hem en zijn leerlingen in de toren woonden. Sommige bleven maar korte tijd, andere woonden hier al zo lang ze zich konden herinneren.

Aan een van de houten tafels, met poten in de vorm van kattenkoppen, zaten hun klasgenoten Ed, Saïd en Anna te genieten van broodjes met jam. Ze moesten gisteravond terug zijn gekomen van vakantie.

‘Nova! Henry!’ Anna, met een bril op en haar zwarte haar in twee vlechten met kleurige linten erin, sprong op en rende naar hen toe. Tot hun verbazing sloeg ze haar armen om Henry heen. Henry bleef doodstil staan en wachtte af. Uiteindelijk liet Anna hem los en omhelsde toen Nova.

‘Hoe was jullie vakantie?’ riep ze. ‘En hoe is het met Ruby en Rick? Ze zullen wel flink gegroeid zijn. Zijn ze hier beneden?’

Nova schudde haar hoofd. ‘Nee. Ze hebben ons de hele nacht wakker gehouden en liggen nu te slapen. Hoe was het in Cornwall?’

Anna haalde haar schouders op. ‘Verschrikkelijk saai! Mijn opa heeft alleen belangstelling voor zijn tuin en het cricketseizoen. De tv staat de hele dag aan, heel hard. Hij heeft twee Ragdoll-katten, die al net zo slecht horen als hij en die niet willen dat je hun vacht kamt. Jullie zouden die twee eens moeten zien! Je weet gewoon niet wat de voorkant of de achterkant is. Bovendien zijn ze altijd chagrijnig.’

Nova onderdrukte een lach. Anna was een trotse felidix en het verzorgen van katten was een van haar grootste hobby's.

Nova ging bij Ed en Saïd zitten, die haar met volle mond begroetten. Voor ze kon vragen hoe hun vakantie was geweest, begon Horatio te praten. Hij zette zijn grote beker op tafel, waarbij de thee over de rand klotste en een plasje vormde.

‘Wat fijn dat jullie er allemaal zijn en dat we meteen kunnen beginnen! Ik heb een zeldzaam boek over de geschiedenis van de kattenvolken in Groot-Brittannië op de kop getikt en kan nauwelijks wachten om jullie les te geven over de kattenfamilies in Ierland, Wales en Schotland. Buitengewoon interessant en ongelooflijk belangrijk voor iedere felidix!’

De leerlingen knikten en vertelden Horatio niet dat er jam uit zijn broodje drupte. Een bruingevlekte kater met zwart omrande ogen mopperde vanaf de grond: ‘Kijk wat beter uit, anders moet ik dadelijk weer mijn rug schoonlikken. Ik heb een hekel aan sinaasappeljam!’

Horatio mompelde een verontschuldiging en wilde verder praten, maar toen gaf de staande klok in de gang met een luid gemiauw aan dat het negen uur was.

‘Opschieten!’ riep hij toen alleen nog, en hij veegde de jam van zijn handen. ‘We zijn al laat. En we willen natuurlijk geen slechte indruk maken op jullie nieuwe medeleerling.’

‘Wat?’ riep Ed. ‘Hebben we een nieuwe?’

‘Hoe heet hij?’ vroeg Anna opgetogen.

Nova en Henry keken elkaar verbaasd aan. Zij waren de enige leerlingen die de hele vakantie op school hadden doorgebracht. En al die tijd had Horatio er geen woord over gezegd dat er een nieuwe felidix zou komen.

Hun leraar stopte de rest van zijn broodje jam in zijn mond en liep naar boven. Nova en Henry gingen snel achter hem aan.

2

De nieuwe leerling heette Gustav. Hij had lichtbruin haar, groene ogen en een peinzend gezicht. Toen Nova het lokaal binnenkwam, zag ze meteen dat Gustav op Henry's plaats was gaan zitten... naast haar dus. Duidelijk een vergissing!

Henry bleef even staan, maar voor hij iets kon zeggen, bracht Horatio hem naar de lege plek naast Anna. Die begon te stralen. In het klaslokaal, dat een ronde achterwand had, stonden alleen drie grote tafels, waaraan telkens twee leerlingen konden zitten, en Horatio's kleine bureau.

Dat met die zitplaats zouden ze later wel oplossen, besloot Nova. Het was tenslotte duidelijk dat Henry en zij ook dit schooljaar naast elkaar aan dezelfde tafel zouden zitten. Ze waren beste vrienden en normaal gesproken kon het Horatio niets schelen waar iedereen zat.

Ze draaide zich naar Gustav toe. 'Hallo, ik ben Nova. Eigenlijk ben ik zelf ook nog best nieuw hier. Henry en ik

zijn een paar weken voor de zomervakantie aangekomen. Maar het voelt als veel langer.’

Gustav keek haar zonder met zijn ogen te knippen aan, maar zei geen woord.

‘Maak je geen zorgen. Iedereen hier is heel aardig! Sommige leraren zijn zelfs...’ Nova zweeg plotseling. Ze had bijna verteld over de katten die hun voor de vakantie les hadden gegeven. En ze wist niet of Gustav op de hoogte was van zijn gave als felidix.

Horatio liet de katten altijd beslissen wie er echt op zijn school paste. De meeste kinderen die hij opnam, beschikten wel over het vermogen katten te verstaan. Maar als de katten besloten niet met de kinderen te praten, konden ze ondanks die gave niet blijven.

Horatio schraapte zijn keel. Nova merkte dat Gustav zijn stoel een stukje bij haar vandaan schoof. Ze hoopte dat Horatio de plaatsindeling weer terug zou draaien. Maar Horatio zei: ‘Wat fijn dat jullie al kennis hebben gemaakt.’ Hij schonk Nova en Gustav een brede glimlach. ‘Aan de anderen zal ik Gustav nog even kort voorstellen. Hij komt uit Ierland. Jullie vragen je ongetwijfeld af of Gustav op de hoogte is van het bijzondere van onze school en de leerlingen. Het antwoord is ja.’

Nova ademde opgelucht uit. Ze was er niet zo goed in om anderen voor de gek te houden. Gustav wist er dus al van. Dat probleem was in elk geval opgelost.

‘In Ierland,’ ging Horatio verder, ‘hebben ze geen school voor felidix, dus Gustav heeft aan het Ierse koningshof over zijn gave gehoord.’

‘Ken je de koninklijke katten van Ierland? Cool!’ flapte Henry eruit.

Gustav vertrok geen spier, maar Horatio knikte Henry vriendelijk toe.

‘En Gustavs ouders vinden het goed dat hij een paar weken als gastleerling bij ons blijft. Daarna gaat hij terug naar Dublin.’ Horatio kwam naar de tafel die Nova met Gustav deelde. Daarbij stootte hij per ongeluk Nova’s etui van de tafel.

‘Heb jij er misschien nog iets aan toe te voegen?’ vroeg hij, en hij legde zijn reusachtige hand op Gustavs kleine zwarte aantekenboekje, dat er helemaal onder verdween.

Gustav haalde zijn schouders op. Nova vroeg zich af of Gustav eigenlijk wel met iemand praatte... en dan bedoelde ze ook katten.

Ze raapte haar spullen op. Haar liniaal lag precies onder Gustavs voet, maar hij keek niet eens omlaag toen ze haar hand ernaar uitstak.

Vanuit haar ooghoek zag Nova dat de deur van het klaslokaal – die nooit dicht was, maar altijd op een kier stond – hard werd opengeduwd. Ruby en Rick kwamen naar binnen, zachtjes voortgeduwd door Edison. Als katten konden zweten, had Edison ongetwijfeld zweetdruppels op zijn voorhoofd gehad.

‘Alsof je mieren moet hoeden!’ mompelde hij geïrriteerd, toen de katjes enthousiast begonnen te miauwen.

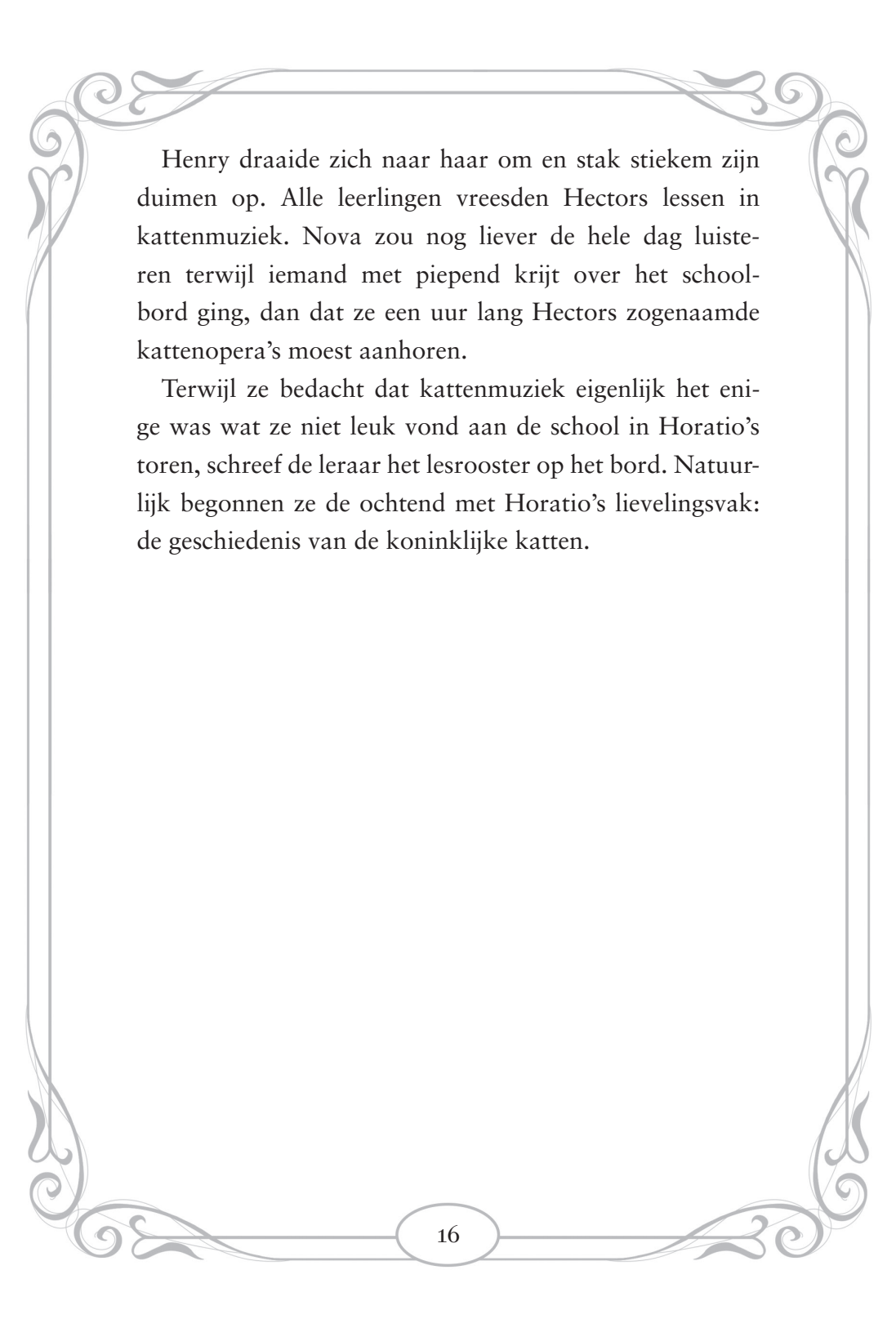
Intussen hoorde Nova een paar woordjes tussen de verder onverstaanbare geluiden die ze maakten. Daar was natuurlijk *honger* bij... of *onge*, zoals de katjes het zeiden. Maar Rick en Ruby probeerden ook andere woorden, die ze kennelijk gewoon grappig vonden, zoals *snuffe*, *humbug* en – tot Edisons ergernis – *wow wow*.

Natuurlijk probeerden ze ook namen uit te spreken. Nova werd Noaaa, Henry klonk als Hanie, Edison noemden ze Dison en Horatio was Otio.

Ruby keek het lokaal rond, liep naar Horatio en miauwde vragend: ‘Ecco?’

De leraar hoorde de angstige klank van haar stemmetje niet. ‘Hector moet nog wennen aan het schoolritme en ligt nog te slapen. Dat ziet er dus niet goed uit voor de les in kattenmuziek,’ antwoordde hij fronsend.

Ruby sprong van blijdschap in de lucht toen ze hoorde dat Horatio’s vertrouweling er niet was. Toegegeven, ook Nova had ontzag voor de strenge kater en zijn vaak vinnige opmerkingen. Ze vond het helemaal niet leuk dat hij zich soms gedroeg als heerser van de toren. Hij was trouwens wel de enige die Rick en Ruby in toom kon houden. Eén blik van hem was voldoende om te zorgen dat ze gehoorzaam, met hun kopjes op hun voorpoten, op de grond gingen liggen en zich rustig hielden.

Henry draaide zich naar haar om en stak stiekem zijn duimen op. Alle leerlingen vreesden Hectors lessen in kattenmuziek. Nova zou nog liever de hele dag luisteren terwijl iemand met piepend krijt over het schoolbord ging, dan dat ze een uur lang Hectors zogenaamde kattenopera's moest aanhoren.

Terwijl ze bedacht dat kattenmuziek eigenlijk het enige was wat ze niet leuk vond aan de school in Horatio's toren, schreef de leraar het lesrooster op het bord. Natuurlijk begonnen ze de ochtend met Horatio's lievelingsvak: de geschiedenis van de koninklijke katten.

3

‘Wie kan me vertellen hoe de huidige kattenkoningin van Engeland heet?’ vroeg Horatio, en hij trok Rick bij zijn nekvel uit de half geopende la van zijn bureau, waar een paar van Hectors tonijnbrokjes in lagen.

Nova’s arm schoot omhoog, maar Henry riep al: ‘Koningin Quinn de Eenentwintigste van Piccadilly!’

Anna bladerde in een dik boek, dat Horatio haar had gegeven. Ze hield het omhoog en liet een foto zien van een voorname witte kat met zwart omrande ogen. ‘Zo ziet ze eruit!’ riep ze. ‘Het is niet zo goed te zien, maar kennelijk heeft ze een blauw oog en een bruin oog.’

Nova had Anna en de anderen maar al te graag verteld dat ze koningin Quinn persoonlijk kende. Sterker nog... dat Henry en zij een paar weken geleden de troon en waarschijnlijk zelfs Quinns leven hadden gered. Ze was toen ontvoerd door de gemene Penelope. Maar ze mocht niets zeggen. Want dat hadden ze Quinn beloofd. Vooral

Horatio mocht in geen geval iets over de reddingsactie horen, want hij hield zich strikt buiten de zaken van de koninklijke katten en wilde dat zijn leerlingen dat ook deden.

‘Heel goed!’ zei Horatio tegen Anna, terwijl hij probeerde te voorkomen dat Rick weer in de lade met brokjes kroop.

‘En hoe heet de kattenkoning van Schotland?’ vroeg de leraar.

Said stak aarzelend zijn hand op. ‘Ik geloof Fergus Finster of zoiets.’

‘Bijna goed,’ antwoordde Horatio. ‘Hij heet Fergus Finnigan. Zijn achternaam komt uit Ierland, waar zijn vader geboren schijnt te zijn. Dat klopt toch, hè, Gustav?’

Gustav zei nog steeds geen woord, maar knikte kort. Nova zag dat hij onder de tafel zijn hand tot een vuist had gebald.

‘Het kleine koninkrijk Wales heeft een tijd geleden voor de afschaffing van de kattenmonarchie gestemd. In plaats daarvan hebben ze nu een kattenpresident, die Ella Wells heet. Ze heeft vroeger in het circus gewerkt en ze is al drieëntwintig jaar oud. Een zeer indrukwekkende leeftijd voor een kat. Dan missen we nog één koninkrijk...’

Horatio bladerde in het dikke boek, dat nog steeds op Anna’s tafel lag. Het duurde een poosje voor hij had gevonden wat hij zocht. Uiteindelijk hield hij de afbeelding

omhoog van een oranje kater, die wel een tijger leek.

Nova kon haar blik niet afwenden, zozeer hield de scherpe blik van de kat haar in zijn ban. De ogen waren felgeel. Erboven zaten twee dikke zwarte strepen die verbazingwekkend veel op menselijke wenkbrauwen leken. De snuit van de kater was wit met bruin gestreept, met donkere punten en lange witte snorharen.

Hoewel er een paar van de kostbaarste juwelen van de kattenwereld in de kroon op zijn kop zaten, viel die kroon in het niet bij het prachtige uiterlijk van de kater zelf.

Horatio stond nu zo dicht voor Nova's tafel dat ze hem met haar ogen dicht zou hebben herkend aan de geur van de thee met melk waar hij zo dol op was. Hij wendde zich tot Gustav. 'En dit hier is natuurlijk...'

Gustav zei nog steeds niets, maar keek opeens een stuk vriendelijker dan eerst. Nova had bijna de indruk dat hij glimlachte. Toen deed hij toch zijn mond open, maar hij kreeg de kans niet Horatio's zin af te maken.

'Dat is natuurlijk koning Callahan de Zeventiende van Mulranny, heerser over alle katten van het Ierse eiland. Hij is al acht jaar op rij kampioen viswerpen tijdens de Kattenspelen. En hij heeft vijf boeken met hogere kattenpoëzie geschreven, die in alle koninkrijken enthousiast worden gelezen. In Ierland hechten we er waarde aan om een heerser met talent op de troon te hebben. Het is niet zo dat je de troon simpelweg erft.'